

Štev. 1. in 2.

V Ljubljani, 1. prosinca 1918.

Leto XIX.

Davorinček.

Mati je trepetala strahu,
v srcu njenem ni bilo miru,
od očeta pisanja ni bilo —
kaj li se mu je pripetilo?

Bil je tudi oče pozvan,
da ostavi domači stan;
pa mu strogo oditi velijo,
koder topovi grmijo, kosijo.

Davorinček, edinec njegov,
stiska se pod rodni krov,
k materi plašno dviga poglede,
toda iz srčeca ni besede.

Strašne slutnje nema bolest
pade na njiju kot težka pest ...
Pa je pismo vendar dospelo,
črn je rob in pečat imelo.

Da bi nikoli ne bilo ga —
pisma — glasnika vsega zla:
»Tudi on, junak, je omahnil,
pod sovražnim mečem izdahnil!«

Materi v duši bol zabesni,
solza lečnica ne more v oči,
srce zastoče v obupni sili:
»Kristus na križu, ti se usmili!«

Vrhu gore — božji hram,
Davorinček tja stopa sam,
križani Bog na zlatem oltarji,
cerkvica vsa v večerni zarji ...

Vanjo se deček potopi
in pred Križanim postoji
in poklekne, nanj pogleda,
milo pravi nedolžna beseda:

»Mamica moja, čuj, prosi te,
milost naj tvoja se nanjo ozre,
saj ti je znano, kaj so storili:
našega so očeta ubili!

Nikdar nikomur ni storil zla.
Ali zato so nam vzeli ga?
Materi vrni ga in meni,
rani utehe daj razboljeni!«

Žar večerni je v cerkev lil,
v krono se zlato ob križu vil,
k njemu je deček dvignil ročice,
solza močila je blede lice.

Pa je Kristusu tisti čas
bolj še nagnil se tožni obraz,
izpod trepalnic mu rosa privrela,
tiha je žalost hram božji objela ...

E. Gangl.

